

Пише:
Небојша
Јанковић

Ванкувер, јула 2008.

Бавећи се политиком у “чистом”, дакле – најприземнијем виду у мери у којој то ни за друштво ни за штампу није ни здраво ни нормално, новинари српских медија опет су у прилици да формирање једне у низу влада гледају искључиво из тог угла.

Ових дана преплављени смо гомилом написа у којима се расправља о томе колико је мандата Дачић отео Тадићу, колико је све то “за срце ујело” оштећеног Динкића, како је избор Мирка Цветковића за мандатара изазвао ломове и поделе у Демократској странци и - тако у неоглед.

Поглед на политику у Србији (или било где другде) из тог једног јединог, калкулантско-шибицарског угла који њој, политици, јесте иманентан, ипак је одвише поједностављен и не дозвољава нам да се политичким процесима, кретањима и променама позабавимо на одговоран аналитички начин.

Добро је међутим, што изузетака, ипак, има. А још је боље, бар што се мене тиче, кад такву анализу наћемо тамо где сам је најмање очекивао.

Политика која је морала да оде

Београдски дневни лист “Политика”, најстарији на Балкану, увек је био мање-више близак Влади али је бар минималну дистанцу од исте понекад и успевао да одржи.

У последњих годину дана блискост “Политике” и српске владе била је не само већа него икад, већ се по први пут десило да ово значајно српско гласило не подржава целу владу већ само њен мањински део окупљен око премијера Коштунице.

Један од главних промотера Коштуничине политике био је коментатор и колумниста Слободан Антонић. Он је, покушавајући да антиципира сваки наредни корак свог ментора чак знао да оде толико далеко да је, на пример, када је Коштуница најавио обарање Споразума о стабилизацији и придруживању са ЕУ у Скупштини Србије, у својој колумни препоручио Србима да ништа, па ни географско-стратешки положај није дато за сва времена и да је време да се дефинитивно одрекну “лажне европске припадности” и крену у потрагу за новим идентитетом.

Када је после мајских избора и јалових преговора ДСС-НС-СРС-СПС постало јасно да ће владу формирати нека друга комбинација, Антонић се огласио колумном “Човек који мора да оде”. У њој је за силазак Војислава Коштунице са власти оптужио иностране центре моћи, домаће тајкуне и онај део српске јавности који је спреман да “Косово трампи зарад обећаног раја у ЕУ”, али је и признао да су избори показали промену климе у српском друштву коју ДСС није била способна да схвати и уважи.

У последњем тексту изванредног наслова “Рентијери Околности” Антонић иде корак даље и ту, чини ми се, прилично погађа саму суштину. Оцењујући да су и Ради-

ЗНАЦИ ВРЕМЕНА

кали и ДСС после избора запали у летаргију и безнађе, Антонић уочава да су ове две странке, као “рентијери околности” годинама експлоатисали народно незадовољство “од губитка Косова до губитака у транзицији” али да нису били у стању да антиципирају промене и понуде решења за будућност. Другим речима, нису могли да препознају Знаке Времена и осете ветрове промена који већ дувају многим, не само српским просторима.

пање “Косово је Србија”, бирачима је нуђена паралела и теза да се “одбраном Косова брани и Војводина” (од кога??) што је имало тотални контра-ефекат и изазвало велику апстиненцију у радикалском бирачком телу.

Гурање главе у песак у пораженом табору настављено је и после избора чак и онда када је постало јасно да Дачић преговоре о “националној влади” само фингира чекајући прву прилику да их напусти.

правила и нове политичке ритуале. Један од њих је и такозвано историјско помирење Демократа и Социјалиста које је ових дана на дневном реду.

У најужем политичком смислу, отворено говорећи, то помирење јесте фарса, али то не значи да је Чедо у праву. То само говори да су деведесете године све даља прошлост, да су и Милошевић и Ђинђић постали историја и да је народу и те и сваке друге историје већ доста. Е сад, што то на свој начин не схвата

www.blic.co.yu/strip.php

Crta&Piše: Marko Somborac strip@blic.co.yu

Војвођанска метла

Катастрофалан пораз Радикала и ДСС-а на изборима за Скупштину Војводине можда је најбољи пример несналажења у промењеним околностима. Кампања која је том поразу претходила показала је да су се и Коштуница и Николић у северној српској покрајини обраћали бирачком телу које де факто више не постоји. Реч је о српском избегличком корпусу из ратова у Хрватској и Босни који је на неколико претходних избора по правилу гласао за тврду националну опцију, превасходно за Радикале.

Пораз екстремних опција у Војводини (после сличног исхода на неколико избора у Републици Српској) био је, међутим, само питање времена, а више од свега – последица измењених економских околности. Чињеница да је Војводина много лакше од остатка Србије преболела транзиционе тегобе и да се већина оних који су пре више од једне деценије ратним вихором бачени у плодну равницу углавном снашла и уклонила у нову средину, била је нешто о чему су радикалски и народњачки активисти морали да воде рачуна. А, нису.

Уместо тога, у оквиру кам-

Последње хватање за сламку била је тврдња да Главни Одбор Социјалиста у коме наводно доминира “стари Милошевићев кадар” неће одобрити савез са Тадићем по цену цепања странке. До тога, наравно, није дошло; од 250 чланова само је 11 било против.

Јакобинци и лула мира

Дрвље и камење којим су се ДСС и Радикали обрушили на будућу владу Цветковић-Дачек (како је поспрдно називају) било је дакако, очекивано. Слична реаговања долазе и са супротног пола политичког спектра, из ЛДП-а Чедомира Јовановића.

Док Радикали и ДСС тврде да су Социјалисти уласком у владу са Демократама изневерили своје изворне политичке принципе, то исто каже ЛДП за Демократску странку. Чедини “јакобинци” истичу додуше да ће подржати сваки корак будуће владе који ће Србију приближавати Европи, али тој влади оспоравају легитиман демократски капацитет јер су у њој и недовољно реформисани Социјалисти. Став у најмању руку противречан поготово од странке за коју је “живот, наводно, закон”. А управо тај живот иде даље и намеће нека нова

ни Коштуничин ни Чедин београдски “круг двојке”, а схвата Палмина Јагодина или Стевановићев Крагујевац пред потписивање споразума са “Фијатом” само је доказ већ пословичне тврдње о недораслости салонских интелектуалаца (ма које провинцијенције) реалним политичким изазовима.

Међу овакве ликове свакако не спада актуелни Председник Борис Тадић који играјући по жици између супротстављених опција у новом политичком савезу управо показује да веома добро чита Знаке Времена у Србији онаквој каква она данас јесте. Па, ако Србија каже: доста је сукоба и надмудривања, доста је крупних и недостижних националних циљева, време је да се нешто и ради за нас, рају, онда је то заиста закон.

Можете му се подсмевати (и мени ће бити тешко да се уздржим) када се ових дана буде братимио са “Дачеком”, “закопавајући ратне секире и пушећи лулу мира” али сам уверен да неће ни трепнути јер зна да је та лула мира - последња шанса његове генерације..

Ко је не попуши, попушио је у политици. As simple as that.

subscription - уредња

Прећулаћујем се на листи КИШОБРАН и ћрилаћем чек у вредности \$36.00 (12 бројева - 12 issues)

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL /FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Make cheque or money order payable to: KISOBRAN

КИШОБРАН
НАЈВАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

Поћуните овај листић, ћошћалиће ћа на доњу адресу, и следећих дванаест бројева КИШОБРАН-а бам отћиже ћошћом.

KISOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3